DIANA KUIP

Voetbal-moeders

11 moeders over hun zoon, voetbal en eten

2012 Prometheus Amsterdam
i.s.m. Keff & Dessing Publishing

Een deel van de opbrengst van dit boek komt ten goede aan de Edwin van der Sar Foundation. De Edwin van der Sar Foundation richt zich op het steunen van patiënten en hun omgeving die na een (hersen)infarct hun revalidatie willen beginnen om uiteindelijk zoveel mogelijk het gewone leven weer op te pakken. De Foundation is in 2011 door Edwin en Annemarie van der Sar opgericht en wil inhoudelijk en financieel bijdragen om de beste en meest passende zorgverlening voor dit herstel beschikbaar en toegankelijk te maken.

© 2012 Keff & Dessing Publishing/Diana Kuip/Rene Bouwman

Concept Guido Keff/Glenn Balak
Tekst en productie Diana Kuip
Fotografie Rene Bouwman
Foto's recepten iStock/Getty Images
Vormgeving binnenwerk Femke Tomberg
Omslagontwerp Diewertje van Wering
Foto auteur Rik Romkes
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 2029 0

Speciale dank aan Edine Russel, Willem Warbout, Peter Schuitema, Diewertje van Wering, Thomas Hendriks en Aranka van der Pol.

INHOUD

Woord vooraf 6

Marja Woldberg 8

Silvia Sneijder 22

Nadia Elia 36

Corrie van Hooijdonk 50

Willy Witschge 64

Marijke van der Gaast 76

Willie van der Sar 90

Andrea van Bommel 104

Gitta de Boer 118

Lolita van der Vaart 132

Fransien van Bronckhorst 146

WOORD VOORAF

De mensen die mij goed kennen, weten dat ik een beetje een jongetje ben. Ik houd van voetbal en boksen en ik ben in gesprekken vrij kort van stof.

De mensen die mij nog beter kennen, weten dat ik wel degelijk een meisje ben. Ik ben verslaafd aan *Spoorloos*, *Memories* en *All You Need Is Love*. Programma's die ik niet alleen kijk, maar waar ik ook nog bij huil.

Dit boek heeft dezelfde mix.

Het gaat over voetbal. Over de penalty van Anelka en Van der Sar, over de voorzet van Frank de Boer op Bergkamp tegen Argentinië, het shirtjesincident van Koeman en de goal van Giovanni van Bronckhorst tegen Uruguay. Iedereen die van voetbal houdt, weet waar ik het nu over heb. Voetbal met een hoofdletter V.

Maar het gaat ook over liefde. Over de liefde voor je zoon. Zijn successen, zijn falen, de andere kinderen, jaloezie, de angsten, het genieten, de trots, de tranen en het loslaten. Over moederschap dus.

Wat mij betreft bestaat er weinig dat zuiverder is dan de band tussen moeder en zoon. Want waar vaders misschien nog stiekem hun eigen droom op hun zoon projecteren, schuilt er bij de moeders niets anders achter dan een bak met liefde. Daar ben ik in het geval van 'mijn' voetbalmoeders wel achter gekomen.

En het gaat dus over eten. Omdat moeders en eten onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Eten staat voor zorgen, samenzijn en groei. Vandaar de elf lievelingsrecepten à la mama.

Kortom, voetbal, moederliefde en eten. Een boek over drie levensbehoeften, bedoeld voor moeders en voor voetballiefhebbers. Ikzelf behoor vooralsnog tot de tweede categorie, maar één ding weet ik zeker:

'Whatever else is unsure in
this stinking dunghill of a world,
a mother's love is not.'
James Joyce

Diana Kuip
Amsterdam, 2012

Marja Woldberg

'Nigel slaat me met mijn eigen woorden.'

De moeder van Nigel de Jong doet de deur van haar woning in Amsterdam Geuzenveld open met een flinke hoeveelheid roze pillen in haar hand. Ze is ziek, vertelt ze. Afgezien van dat ze al 35 jaar nierpatiënt is, heeft ze op dit moment ook een flink virus onder de leden waardoor ze al veel kilo's kwijt is en eigenlijk vandaag opgenomen zou moeten worden. Bij een virus is de kans op afstoting van haar donornier namelijk groot.

Maar ze heeft geen zin in een opname, vervolgt ze resoluut, en dat heeft ze net ook tegen het ziekenhuis gezegd. Misschien morgen. We nemen plaats aan de eettafel en krijgen thee met een roze koek. Wonderlijk is dat Marja Woldberg allesbehalve ziek oogt. Ze praat snel en energiek, maakt grapjes en vloekt af en toe lekker op zijn Amsterdams.

'Gisteren zat Nigel hier en toen hebben we het erover gehad, over zijn lievelingseten. We wisten meteen wat het moest worden: Nigel is groot geworden op vissticks en salade.'

NIGEL DE JONG

Naam Nigel de Jong
Geboren 30 november 1984, Amsterdam
Broers/zussen een zus, drie jaar jonger, twee halfbroers van zijn vader
Burgerlijke staat getrouwd met Winonah, twee kinderen
Positie verdedigende middenvelder
Voetbalreputatie fanatiek, winner
Clubs Ajax, Hamburg SV, Manchester City
Interlands 57
Huidige club Manchester City
Mooiste actie volgens moeder doelpunt voor Ajax tegen Arsenal in de Champions League, 2003
Lievelingseten sla met vissticks

NIER

‘Nigels voetbal is voor mij een zegen geweest. Naar de training of naar een wedstrijd betekende even weg zijn van mijn ziekte. Want het was een zware tijd, ik kan niet anders zeggen. Ik was én ziek, én alleenstaande moeder, én we hadden geen geld omdat ik niet kon werken. Vandaar dus de vissticks en salade. Voor vlees was er geen geld, maar je kon een pak met tien vissticks kopen voor 89 cent.

‘Nigels voetbal is voor mij een zegen geweest.’

Ik ben vanaf mijn dertiende nierpatiënt. Ik kwam er bij toeval achter. Ik handbalde op hoog niveau en tijdens een reguliere sportkeuring werd er eiwit in mijn urine ontdekt. Ik bleek maar één nier te hebben, en die werkte dus niet goed. Maar eigenlijk ging het toen nog wel redelijk. En als puber denk je sowieso dat je onsterfelijk bent. Pas toen ik zwanger raakte van Nigel realiseerde ik me ineens van: hé, had ik dit eigenlijk wel mogen doen? Eigenlijk niet. De nier moet tijdens de zwangerschap zo hard werken dat hij dat vaak niet meer te boven komt. Maar ik kreeg mijn prachtige zoon Nigel en kwam er vrij goed doorheen. Toen wilde ik graag nog een kind, maar na de geboorte van mijn dochter ging het helemaal mis. Ik werd ziek en kreeg te horen dat mijn nier in plaats van tien jaar waarschijnlijk nog maar twee jaar zou functioneren. En na die twee jaar zou ik moeten gaan spoelen. Dat houdt in dat er bijna dagelijks machines op je lichaam worden aangesloten om je lichaam schoon te spoelen.

Na die diagnose kreeg ik een gevoel van *I have to live*. Ik had nog maar twee jaar! Het werd een hele bizarre tijd. Mijn man (de Surinaamse ex-profvoetballer Jerry de Jong) en ik gingen uit elkaar, ik werd zieker en zieker, maar was ook behoorlijk losgeslagen en ging heel veel uit. Dus eigenlijk wist ik niet of ik nou ziek was van de nier of van het stappen. Achteraf gezien was dat natuurlijk een soort fatalistische behoefte om alles maar te grijpen wat er te grijpen viel.

Want ik had het gevoel dat als ik eenmaal ging spoelen, mijn leven voorbij zou zijn. Qua alles, qua genieten, qua leven.'

SPOELEN

'Uiteindelijk ontkwam ik er niet aan, ik moest gaan spoelen. Dit betekende drie keer in de week naar het ziekenhuis, vier uur lang spoelen aan een machine. Dat kostte veel energie maar ook veel tijd. Nigel was zeven en zijn zusje vier, dus ik moest constant oppas regelen. Ik heb alles aan mijn ouders en aan

'Nigel wist precies hoe hij moest handelen als ik erg ziek werd; eerst mama helpen en dan opa en oma bellen.'

mijn vriendinnen te danken. Mijn vriendinnen kon ik midden in de nacht bellen en dan stonden ze meteen op de stoep. En mijn ouders waren soms wekenlang in huis, zeker in de tijd dat ik operaties onderging. Je kunt deze ziekte alleen maar "doen" als er mensen in je omgeving zijn die 24 uur per dag achter je staan. Het ziektebeeld is heel grillig. Soms gaat het wekenlang goed, maar ineens word je doodziek en moet je opgenomen worden ter observatie. En moet er weer een oplossing voor de kinderen worden bedacht. Maar Nigel zelf was ook onmisbaar voor mij. Zijn vader en ik scheidden toen Nigel vier was, en daardoor was hij al heel jong de man in huis. Nigel lette niet alleen op zijn zusje maar ook op mij. Hij wist precies hoe hij moest handelen als ik erg ziek werd: eerst mama helpen en dan opa en oma bellen.'

AJAX

'Ik moest heel vaak overgeven. Stonden we op het punt om naar de voetbaltraining te gaan en dan *wap*, was het weer zover. "Gaat het mam? Gaan we nou?" Nigel raakte dan soms helemaal in paniek want dan kwam hij te laat bij